

2 februarie: Întâmpinarea Domnului (Prezentarea lui Isus la templu)

Comentariu la Evanghelia sărbătorii Prezentării Domnului. „După ce s-au împlinit zilele curățirii lor, l-au dus la Ierusalim ca să-l ofere Domnului”. Isus este adevăratul Templu, jertfa desăvârșită, preotul veșnic. Prin iubirea Sa infinită, în Sfânta Liturghie putem oferi viața noastră, temerile noastre, succesele noastre, întreaga noastră ființă.

Evanghelie (Lc 2,22-40)

După ce s-au împlinit zilele purificării lor, după Legea lui Moise, l-au dus la Ierusalim ca să-l ofere Domnului, după cum este scris în Legea Domnului:

Orice prim născut de parte bărbătească va fi declarat sfânt pentru Domnul și să aducă jertfă, după cum este scris în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.

Și iată că era la Ierusalim un om cu numele Simeon și acesta era un om drept și evlavios care aștepta consolarea lui Israel și Duhul Sfânt era asupra lui. Îi fusese revelat de Duhul Sfânt că nu va vedea moartea înainte de a-l vedea pe Cristosul Domnului. A fost condus de Duhul Sfânt la templu, iar când părinții l-au adus pe copilul Isus, ca să îndeplinească prescrierile Legii cu privire la el, l-a luat în brațele sale și

I-a binecuvântat pe Dumnezeu spunând:

„Acum eliberează-l, Stăpâne, pe slujitorul tău în pace, după cuvântul tău, pentru că ochii mei au văzut mântuirea ta pe care ai pregătit-o în fața tuturor popoarelor: lumină spre luminarea neamurilor și spre gloria poporului tău Israel!”

Tatăl și mama lui se mirau de cele spuse despre el. Simeon i-a binecuvântat și i-a spus Mariei, mama lui:

„Iată, acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora în Israel și ca semn care va stârni împotrivire – ca să se dezvăluie gândurile din multe inimi – iar ție, o sabie îți va străpunge sufletul”.

Era acolo și Ana, profetesa, fiica lui Fanuel, din tribul lui Așer. Aceasta era mult înaintată în vârstă. După ce trăise cu bărbatul ei șapte ani de la

fecioria ei, era acum văduvă și ajunsese la optzeci și patru de ani. Ea nu părăsea templul, slujind zi și noapte prin posturi și rugăciuni. Venind și ea chiar la aceeași oră, îl preamărea pe Dumnezeu și vorbea despre [copil] tuturor celor care așteptau eliberarea Ierusalimului.

Când au împlinit toate după Legea Domnului, s-au întors în Galileea, în cetatea lor, Nazaret. Iar copilul creștea și se întărea, plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era asupra lui.

.....

Comentariu la Evanghelie

Relatarea Evangheliei despre sărbătoarea Prezentării Domnului are loc înainte de adorarea Magilor și de fuga în Egipt. Pentru evrei, la 33 de zile după circumcizie, adică la 40 de zile după nașterea unui copil, are

loc purificarea mamei (cf. Lev 12,1-8). Ideea de impuritate în Vechiul Testament nu este aceeași cu cea din zilele noastre; nu e vorba de o vină morală. Femeia care aduce pe lume un copil a intrat în contact cu puterea creatoare a lui Dumnezeu și, din cauza nevredniciei omului, contracta impuritate rituală. Purificarea arată recunoașterea și respectul pentru sfințenia lui Dumnezeu.

De asemenea, în poporul ales exista posibilitatea de a răscumpăra pe întâiul născut, care aparținea necondiționat lui Dumnezeu. Totuși, părinții puteau alege să-l ofere Domnului în loc să-l răscumpere.

Sfântul Luca nu vorbește despre răscumpărare, ci despre „prezentare” la Templu, în aceeași zi cu purificarea mamei, unind astfel două evenimente distincte. Dacă spune că „s-au împlinit zilele

curățirii lor” (Lc 2,22), este pentru că pruncul a însoțit-o pe mama sa în acest ritual.

Fecioara Maria și Sfântul Iosif știau cine este Isus; acest întâi născut, care aparține lui Dumnezeu (cf. Num 3,13), este Fiul lui Dumnezeu. Din această convingere vine inițiativa lor de ceea ce Luca numește „prezentare”, într-o perspectivă cultică.

De fapt, pentru evanghelist, centrală este relația lui Isus cu Templul. Venirea Mariei la Templu pentru purificare devine pentru Luca „prezentarea” lui Isus, căci Templul este locul unde preotul aduce jertfa. Isus aparține lui Dumnezeu, iar Iosif și Maria confirmă această apartenență oferindu-L lui Dumnezeu. Jertfa turturelelor subliniază și mai mult caracterul sacrificial al acestui gest. Isus este sfânt, aparține lui Dumnezeu și se va

oferi ca jertfă pe Cruce: El este, în același timp, jertfă, altar și preot. Isus este, de fapt, Templul adevărat și definitiv.

Luca descrie și întâlnirea cu Simeon și profeția acestuia în Templu. Caracterul preoțesc și de sacrificiu al lui Isus este ceea ce interesează pe evanghelist. Duhul Sfânt era asupra lui Simeon, care Îl recunoaște pe Isus ca „mângâierea lui Israel”, Mesia, „Unsul Domnului”, Isus Cristos. Ana, la rândul ei, reia cântarea lui Simeon, iar mulțumirea sa pentru venirea lui Mesia devine un imn liturgic ce subliniază centralitatea Templului și a cultului. Sabia despre care vorbește Simeon poate răni, dar poate și salva; Isus va revela gândurile inimilor, iar Fecioara Maria este prima a cărei inimă este pătrunsă de credință.

Și noi, botezați în moartea și învierea lui Cristos, suntem temple ale lui

Dumnezeu. Suntem chemați să ne oferim viața ca jertfă spirituală. Precum picătura de apă amestecată cu vinul la Sfânta Liturghie, dorim să participăm la viața divină a Celui care a dorit să împărtășească condiția noastră umană (cf. Misale Romanum, Rânduiala Sfintei Liturghii).

Suntem chemați să ne „prezentăm” înaintea Domnului, să-I oferim viața și întreaga noastră ființă, căci Îi aparținem și în El ne găsim bucuria. De fiecare dată când participăm la Euharistie, putem reînnoi această dăruire, fie la prezentarea darurilor (numită anterior „ofertoriu”), fie la înălțarea ostiei, fie în rugăciunea de mulțumire de după împărtășanie. Întreaga noastră viață poate deveni o „prezentare Domnului”: „Te voi sluji, Doamne, lasă-mă să Te slujesc!” Suntem chemați să-I încredințăm totul Lui. El este adevărata lumină, Duhul Său ne dă iubirea care dă sens

vieților noastre și pe care o putem împărtăși pentru a aduce lumină multor suflete: „Iubirea este o lumină – în fond, singura – care luminează mereu o lume întunecată și ne dă puterea de a trăi și de a acționa” ^[1].

^[1] Benedict al XVI-lea, Enciclica *Deus Caritas Est*, 25 decembrie 2005, nr. 39. Sărbătoarea de astăzi este în Biserică o zi specială de rugăciune pentru călugări și călugărițe (cf. Papa Francisc, Omilie la Sărbătoarea Prezentării Domnului, 2 februarie 2019); fidelitatea lor sprijină mulțimea celor botezați, chemați fiecare la sfințenia vieții cotidiene.

Guillaume Derville // Tung256 - Pixabay

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/2-
februarie-intampinarea-domnului-
prezentarea-lui-isus-la-templu/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/2-februarie-intampinarea-domnului-prezentarea-lui-isus-la-templu/)
(26.03.2025)